

af Embedsmænd, hvor Stillingen er nogenlunde stadig, saaledes at de omtrent begynde med den samme Gage, hvormed de ende, idetmindste for en Deel, og dette er, som allerede bemærket i Comiteens Betænkning, tildeels Tilfældet med Skolelærerstanden, det gjælder ogsaa om Underofficererne o. s. v. Men nu er Forholdet netop saaledes, at det er disse Classer, der ikke skulle pensioneres efter denne Lov; naar vi derimod kaste vort Blik paa de Embedsmænd og de Embedsløbebaner, der blive pensionsberettigede efter den Lov, som her foreligger, ville vi finde, at det næsten er gjennemgaaende, at der er et jævnt Avancement heelt igjennem fra en begyndende meget lav Sats til den, hvormed den ender, der i Reglen er temmelig høi. Naar vi f. Ex. ville betragte den militaire Stand, jeg nævner denne, fordi det er en af de talrigste, saa ville vi see, at de Militaire begynde med en meget lav Gage, at de staae paa den, i en Række af Aar f. Ex. 8 til 10 Aar eller længere, derpaa avancere de først til et Trin, som ikke er meget forskjelligt fra det tidligere, og herpaa staae de igjen i 10 Aar; først med det 20de Aar komme de til en Gage, som kan kaldes anstændig, og selv paa denne middelmaadige Gage blive de staaende i en lang Tid. Den militaire Embedsmænd kommer først paa god Gage, naar han er op over 50 Aar, undtagen under saadanne gånste særegne Forhold, som de, vi nu have havt i de to sidste Aar. Vender man sig til andre Classer af Embedsmænd, f. Ex. Oppebørselsbetjente i Toldvæsenet, saa vil man finde gånste det Samme; de begynde med en lavere Embedsgage, og stige, naar de gjøre sig tilstrækkeligt duelige dertil, igjennem en Række af Trin til de høiere. Ved Universitetet er aldeles det Samme Tilfældet, man begynder med lave Gager, men stiger gradvís efter Anciennetet. Gaaer man til Retterne, see man, at det Samme finder Sted der; man begynder ligeledes der med smaa og stiger op til høiere Gager, og endog førend de Paagjældende komme paa den lavere Gage have de for det meste maattet gjenemgaae mange Trin af Embedslønningen. Jeg veed næsten ikke at nævne nogen Løbebane i Landet af dem, som blive pensionsberettigede efter denne

Lov, hvortil ikke det samme indtræder. Spørgsmaalet bliver altsaa dette, hvorvidt skulle vi nu potensere Forskellen mellem ældre og yngre Embedsmænds Pension i den Grad, som det ofte vilde blive Tilfældet, naar vi paa denne stigende Basis ligeledes opsatte en stærk stigende Pensionsscala. Jeg troer, at man vil finde, at der i de Betragtninger, som Udvalget derover har anstillet, i alt Fald er Noget, som ikke er saa let at støde overende. Det vil endvidere bemærkes, at Udvalget har taget andre Hensyn. Man har for det Første taget Hensyn til, at den Alder, hvori en Embedsmænd indtræder i Stats tjenesten, kan være saa forskjellig, at det nødvendigvis maatte afsjære en Mand, der ikke er i nogen Embedsstilling, men har erhvervet sig en vis Dygtighed og Anseelse, fra at indtræde i Statens Tjeneste, naar han ikkun saa seent vilde komme paa en nogenlunde anstændig Pension, og det er ogsaa en Bemærkning, der er optagen af flere, og som jeg derfor troer har fundet nogen Anklang. For at anføre nogle Exempler derpaa, vil jeg sige, at i vor hidtilværende Praxis ere saaledes f. Ex. Sagførerne vedblevne at staae i Realiteten udenfor Embedsstanden; men nu vil man dog vistnok ikke kunne nægte, at der ved Sagførersstillingen udvikler sig en meget stor Dygtighed i visse Retninger, som med stor Fordeel vilde kunne benyttes i Regjeringens Tjeneste, og som i andre constitutionelle Lande med megen Fordeel blive benyttede, og jeg troer dog, at man maa indvisme, at det vilde være ret ønskeligt, om man, naar man ikke er i Stand til at lønne saadanne Tjenester, som f. Ex. Dommerembederne rigeligen, kunde give dem Udseet til en anstændig Pension, og derved opnaae, at nogle af de Mand, som udvikle sig fra Begyndelsen af, udenfor Embedsstanden, kunde træde ind i den. Det fortjener derhos at bemærkes, at naar man fastsætter saa lav en Sats, som flere af de ærede Rigsdagsmænd have foreslaaet for de tidligere Tjenestemaar, saa kommer man derved til at træffe særdeles haardt de Embedsmænd, som i tidligere Aar blive saa ulykkelige, at de maae søge deres Afsted paa Grund af Svagelighed; det er for en Mand, som sidder i et Embed, hvor han har tjent i